

Sesja 11: Księga Powtórzonego Prawa 26

Dr Cynthia Parker

To jest dr Cynthia Parker i jej nauczanie na temat Księgi Powtórzonego Prawa. To jest sesja 11, Powtórzonego Prawa 26.

Wprowadzenie: Miejsce, które wybiera Bóg

Tak więc w tym wykładzie przyjrzymy się 26 rozdziałowi Księgi Powtórzonego Prawa. Rozdział 26 zamknie nam kod prawa. Gdy zaczniemy czytać rozdział 26, zauważymy, że wybrane miejsce będzie zajmowało dość ważne miejsce w tym rozdziale. Nie widzieliśmy oficjalnie wybranego miejsca od rozdziału 18. Ale kiedy pomyślimy o całym kodeksie jako spójnej całości, zobaczymy, jak z rozdziałem 12 było wprowadzenie wybranego miejsca, a teraz kończymy kodeks prawny w rozdziale 26 ponownie z wybranym miejscem. To naprawdę ładne podpórki do ksiąg. Rozdział 26 zawiera dwie różne celebracje lub ceremonie liturgiczne, które mają odbyć Izraelici po wejściu do kraju. Przyjrzyjmy się zatem Księdze Powtórzonego Prawa 26.

Dwie ceremonie liturgiczne

Więc najpierw zwrócimy uwagę na dwa różne kodeksy prawne; będziemy czytać każdy z tych, albo nie kodeksów prawnych, ale ceremonie liturgiczne. Tak zaczyna się rozdział 26. „A gdy wejdziecie do ziemi, którą Pan, Bóg wasz, daje wam w dziedzictwo, posiadziecie ją i zamieszkacie w niej, wtedy weźmiecie część z pierwocin wszystkich plonów ziemi, które przywieziecie z twojej ziemi, którą ci daje Pan, Bóg twój, i włożysz ją do kosza, i pójdziesz na miejsce, które wybierze Pan, Bóg twój, aby ustanowić swoje imię”.

Więc jeszcze raz będziecie zbierać plony z ziemi. Skupiamy się bardzo na fakcie, że ta ziemia, do której idą, nie otrzymują jej na podstawie czegokolwiek, co zrobili. Otrzymują ją jako dar od Boga i powinni czerpać plony z tej ziemi.

Teraz nie mówi dokładnie, jakie to byłyby produkty, ale prawdopodobnie moglibyśmy się domyślić, że byłoby to wszystko, co obejmuje kalendarz rolniczy. Tak więc wszystko, o czym mówiliśmy w poprzednich wykładach, to dobrodziejstwo ziemi. „Włóż do koszyka i zanieś w wybrane miejsce”.

W wersecie 3: „Pójdiesz do urzędującego wówczas kapłana i powiesz mu: Oświadczam dziś Panu, Bogu mojemu, że wszedłem do ziemi, o której Pan poprzysiągł naszym ojcom, że daj nam”.

Interesujące jest to, że w przypadku tego pierwszego dekretu liturgicznego tak naprawdę widzimy, że od każdego wymaga się uznania dnia, w którym jako jednostki weszli do ziemi, którą dał im Bóg. Zatem jako jednostka otrzymali dziedzictwo od prawdziwego właściciela ziemi, od Boga. I tak następuje osobiste rozpoznanie, że to ja tu przyszedłem.

Pierwsze wyznanie wiary

A następnie w wersecie 4 jest napisane: „Wtedy kapłani wezmą kosz z waszych rąk i postawią go przed ołtarzem Pana, Boga waszego”. A kiedy zaczynamy od wersetu 5, wersetów od 5 do 10, mamy coś, co niektórzy nazywają Credo. W rzeczywistości jest to recytacja historii zbawienia Izraelitów. Chcę jednak, żebyście podczas czytania lub czytania i podążania za mną zwrócili uwagę na zaimki użyte w tym wyznaniu wiary. Zatem to nie jest tylko „pamiętajcie, co uczynił wasz Bóg”, ale tak naprawdę odkrywamy, że istnieje słownictwo podobne do tego, co powinniście mówić. W miarę przechodzenia od wersetu 5 do wersetu 10 zwracaj uwagę na zaimki.

„Odpowiesz i powiesz przed Panem, Bogiem twoim: Mój ojciec był Aramejczykiem tułaczem”. Więc to właściwie dość dziwne sformułowanie. „Mój ojciec był wędrownym Aramejczykiem”. Zatem do kogo to właściwie się odnosi? To, co większość ludzi mówi, to prawdopodobnie albo Abraham, albo Jakub. Obaj wyszli w pewnym momencie z regionu Mezopotamii, stąd nazwa aramejska. Inni uczeni również zauważyli, że są dumni z faktu, że „mój ojciec był wędrownym Aramejczykiem”. To określenie Aramejczyk znacznie później w historii Izraelitów, że Aramejczycy byli wrogami Izraelitów. Więc to Credo musi być dość wczesnym dokumentem. Musiało pochodzić z bardzo wczesnego źródła, zanim Aramejczycy byli bardzo zagorzałymi wrogami Izraelitów, skoro mówili: „Mój ojciec był tym wędrownym Aramejczykiem.

Zauważymy, że niezależnie od tego, czy chodzi o Abrahama, czy Jakuba, działa to w obie strony. Zasadniczo odnosi się to do patriarchów. Jest to więc sposób na opowiedzenie tej historii. A mówiąc w Credo „wędrujący Aramejczyk”, rolnik, który przywiózł wszystkie te plony z ziemi, przypomina sobie, że w zamierzchłej przeszłości nie było tu ziemi. A więc wędrowny Aramejczyk, ten, który nie miał ziemi, cudzoziemiec, wędrowiec, bezrolny.

„Więc mój ojciec był wędrownym Aramejczykiem i udał się do Egiptu i przebywał tam niewielu. Ale tam stał się wielkim, potężnym i ludnym narodem. A Egipcjanie traktowali nas surowo i uciskali nas, narzucając twarde pracuj nad nami. Wtedy wołaliśmy do Pana, Boga naszych ojców. Pan wysłuchał naszego głosu i wejrzał na naszą udrękę, nasz trud i nasz ucisk. I wyprowadził nas Pan z Egiptu mocną ręką i wyciągniętym ramieniem. . I z wielkim przerażeniem, znakami i cudami. I zaprowadził nas na to miejsce i dał nam tę ziemię, ziemię mlekiem i miodem płynącą. Oto ja przyniosłem pierwociny płodów ziemi, które wy , Panie, daj mi”.

To jeszcze nie koniec wersetu 10. Ale czy zauważyłeś te zaimki? Tak więc w tym Credo, kiedy rolnik przychodzi i daje pierwociny ziemi i opowiada historię. „To jest mój ojciec”, a następnie „my” i „nasz”, „Byliśmy w Egipcie, Egipt nas uciskał, wołaliśmy do Pana”. Widzimy więc znowu, co Deuteronomy robił przez cały czas. Połączenie ciebie jako jednostki i ciebie w liczbie mnogiej, całej grupy ludzi.

Księga Powtórzonego Prawa zapewnia, że w tym Credo, kiedy ludzie wchodzi, aby świętować fakt, że otrzymali ten dar od Boga, są zobowiązani przyjść jako jednostki, ale uznają, że oni, jako cała populacja, my wszyscy, nie tylko którzy żyją dzisiaj, ale my wszyscy w przeszłości otrzymaliśmy Bożą łaskę i Boże dzieło, aby nas tu przyprowadzić.

A potem zaimek na samym końcu mówi. Więc „muszę przyjść”. Więc ja, jako jednostka, teraz również odpowiadam.

Tak więc, poprzez to wyznanie wiary, czy to jest historia zbawienia, zauważamy, jak ludzie rozpoznają, że ich historia, ich historia, to historia przejścia od bezrolnych wędrujących ormiańskich przodków do ziemi. Otrzymali więc w darze tę dobrą ziemię. Przeszli od zniewolenia do odkupienia. Tak więc to Credo opowiada całą ich historię do momentu, w którym otrzymali wspaniały dar; teraz odpowiadają Bogu w miłości.

To miejsce i ta ziemia

Zatem kolejna interesująca rzecz pojawia się w wersecie 9. Wiemy już od początku tego wyznania wiary, że rolnik, czyli lud, ma obowiązek udać się do miejsca, które wybrał Bóg. Zatem ceremonia ta odbywa się w wybranym miejscu.

Znamy więc ogólne położenie, a w wersecie dziewiątym mamy: „I przywiódł nas na to miejsce i dał nam tę ziemię”. Mamy więc dwa wyrażenia, które wydają się być ze sobą równoległe. A więc hamakom hazeh , to „to miejsce”. Więc Bóg sprowadził nas do tego miejsca. I dał nam haretz hazeh, to jest „ta kraina”.

Hamaqom to słowo , które jest dość często używane w Księdze Powtórzonego Prawa. Częścią pytania jest to, co to jest „to miejsce”, o którym mowa w wersecie 9? Cóż, moglibyśmy powiedzieć, że wiemy, że szerszy kontekst polega na tym, że stoją w wybranym miejscu. Możemy więc powiedzieć, że ten wersecik oznacza, że Bóg nas przyprowadził, czyli ja teraz przybyłem do tego miejsca, do tego wybranego miejsca, a także Bóg dał nam tę ziemię. I to miałyby całkowity sens.

Lub możesz powiedzieć, ponieważ te frazy są ze sobą równoległe. Może tutaj hamaqom to także haaretz . Może więc być tak, że Bóg zaprowadził nas do tego miejsca, czyli do tej ziemi mlekiem i miodem płynącej. A może niejasność jest celowa. To, co widzieliśmy, gdy rozmawialiśmy o wybranym miejscu i wszystkich rozproszonych miastach, szukaliśmy w całym tym kodeksie prawnym, jak miasta są połączone z wybranym miejscem, jak są liderzy, którzy działają w obu miejscach , jak odbywają się zajęcia w obu miejscach, jak nie tylko Lewici i kapłani, którzy są w wybranym miejscu, ale cały lud jest powołany do świętości przed Bogiem. Wszyscy jedzą w sposób, który pokazuje, że są święci i wyznaczeni jako oddzieleni i odrzuceni.

Ich zachowanie w swoich miastach jest zaznaczone tymi słowami, tak jak te słowa są umieszczane w wybranym miejscu.

Tak więc w Księdze Powtórzonego Prawa, choć można to łatwo rozpoznać, odłożono wybrane miejsce, które nosi imię Boga. Że jest to jego

miejsce zamieszkania, które jest święte, ponieważ Lewici tam służą przed nim. Jest święte, ponieważ jest to jedyne miejsce, w którym mogą złożyć ofiary. Ale Księga Powtórnego Prawa poświęciła wiele czasu na stwierdzenie, że świętość nie sprowadza się tylko do jednego miejsca. Więc tylko dlatego, że imię Boga jest w wybranym miejscu i ofiary są w wybranym miejscu, a Lewici są w wybranym miejscu, nie oznacza, że cała reszta ziemi nie jest święta. Wszystko to jest święte, ponieważ podlega prawu Bożemu.

Więc usłysz dwuznaczność; Bóg doprowadził nas do tego miejsca i dał nam tę ziemię, ziemię mlekiem i miodem płynącą. „To miejsce” może odnosić się do wybranego miejsca lub do ziemi. Ale tak czy inaczej, znowu dochodzi do zatarcia granic między tym, co jest święte, a co nie. I wydaje się, że nawet w tym Credo, które Izraelici cytują, gdy znajdują się w wybranym miejscu, znajduje się uznanie, że świętość wypływa z wybranego miejsca aż do krańców ich narodu, przez całą ziemię, która opływa mlekiem i miodem.

Drugie wyznanie wiary – dziesięcina dla ubogich

Tak więc po tym pierwszym wyznaniu wiary przechodzimy do drugiego wyznania wiary w rozdziale 26. Tak więc drugie wyznanie wiary jest uważane za „ubogą dziesięcinę”. Tak więc, jest to znowu kolejna dziesięcina, ale jest to jedyna w swoim rodzaju dziesięcina; to nie jest normalna dziesięcina, którą ludzie dają co roku wybranemu miejscu.

Zacniemy więc od wersetu 11. Cóż, zacznę od samego końca wersetu 10. „I postawisz to przed Panem, Bogiem swoim, i oddasz pokłon przed Panem, Bogiem swoim. I ty, i Lewita i przybysz, który jest wśród was, będą się radować dobrem, które Pan, Bóg wasz, dał wam i waszemu domowi”. który właściwie należy do pierwszego.

Tak więc werset 12: „Gdy oddasz całą dziesięcinę ze swoich plonów w trzecim roku, roku dziesięciny, oddasz ją Lewicie, przybyszowi, sierocie i wdowie, aby jedli w waszych miastach i nasycili się. Powiedzcie przed Panem, Bogiem waszym: Odjąłem część świętą z mojego domu i dałem ją również Lewicie, przybyszowi, sierocie i wdowie według wszystkich twoich przykazań, które mi dałeś. Żadnego z twoich przykazań nie przekroczyłem ani nie zapomniałem”.

Więc zanim przejdziemy dalej, zauważmy, że jest to trzeci rok.

I jest to trzeci rok dziesięciny. Tak więc dziesięcina z jednego roku idzie na wybrane miejsce; rok drugi dziesięcina idzie do wybranego miejsca. Klasa 3 nie udaje się w wybrane miejsce, ale jest rozdzielana między sobą w bramach swoich miast.

A kim są odbiorcy tej dziesięciny? Cóż, w roku pierwszym i drugim, kiedy trafia do wybranego miejsca, odbiorcami są Lewici. Jest to bardzo aktywna demonstracja uznania, że Bóg jest właścicielem ziemi, a ty oddajesz mu dziesięcinę. Ale w tym trzecim roku uznajecie, że tym razem bierzecie odpowiedzialność za wyżywienie i opiekę nad ludźmi, którzy są marginalizowani w społeczności.

Interesujące jest to, że w całej Księdze Powtórnego Prawa jest używany czasownik Szabat, który oznacza „zaspokajać”. W całej Księdze Powtórnego Prawa Bóg jest tym, o którym mówi się, że zaspokaja potrzeby swego ludu. Tak powtarzane w kółko i w kółko w Księdze Powtórnego Prawa, Bóg zaspokaja każdą potrzebę Izraelitów. A teraz, podczas tego szczególnego święta, ludzie zaspokajają potrzeby tych, którzy są w potrzebie w ich mieście.

Więc przeczytam jeszcze raz werset 12: „Kiedy skończycie płacić całą dziesięcinę z waszego wzrostu w trzecim roku, roku dziesięciny, wtedy dasz to

Lewicie, przybyszowi, sierocie, i wdowie”. Wszyscy ludzie, którzy nie posiadają ziemi, byli zazwyczaj najbiedniejsi i najbardziej zmarginalizowani.

„Aby jedli w waszych miastach i nasycili się”. Tak więc podczas tego święta, kiedy przychodzicie i obiecujecie Bogu, byłem bardzo ostrożny, aby upewnić się, że wyniosłem świętą część z mojego domu i dałem ją biednym i potrzebującym, którzy są wokół mnie. Jest to sposób, w jaki Izraelici mogą powiedzieć: „Boże, uznaję, że zaspokoiliś wszystkie nasze potrzeby, a teraz będę naśladować Twoje działania i odpowiem i zrobię to samo”.

Ma to konotację, że to odgrywanie roli jest tak samo święte, jak oddawanie dziesięciny w wybrane miejsce. Zatem ten święty czyn to nie tylko to, co robisz wobec Boga, ale także sposób, w jaki decydujesz się postępować z innymi, którzy są wokół ciebie.

Reszta festiwalu

Zatem resztę tego szczególnego święta przeczytamy w wersecie 14. „Nie jadłem z tego w czasie żałoby, ani nie usuwałem nic z tego, gdy byłem nieczysty, ani nie ofiarowałem nic z tego zmarłym. usłuchałem głosu Pana, Boga mojego, i uczyniłem wszystko, co mi nakazałeś. Zatem „nie zebrałem tego” oznacza, że nie skażyłem tej dziesięciny, ale jest to święta dziesięcina. Chociaż nie jest on oferowany w wybranym miejscu, jest oferowany ludziom w bramach miasta.

Werset 15: „Spójrz z nieba ze swego świętego mieszkania i błogosław swojemu ludowi, Izraelowi, z ziemi, którą nam dałeś, ziemią opływającą w mleko i miód, jak przysiągłeś naszym ojcom. Dzisiaj Pan, Bóg twój, nakazuje wypełniać te prawa i nakazy. Dlatego starajcie się je wypełniać całym swoim sercem i całą swoją duszą”.

Zamknięcie Kodeksu Prawa

Otóż, ostatnie trzy wersety tak naprawdę nie pasują do żadnej z tych celebracji, ale bardzo dobrze zamykają cały kodeks prawa. Stwierdzimy więc, że zaczynamy od deklaracji, publiczności i działania.

Tak więc, werset 17, kiedy zamykamy wszystko, co dotyczy kodeksu prawa. „Oświadczyłeś dzisiaj przed Panem”. Tak więc wy, „Izraelici wyznali przed Panem, waszym Bogiem”, który jest słuchaczem. „Abyście chodzili Jego drogami, przestrzegali Jego posągu, Jego przykazań i obrzędów, i słuchali Jego głosu. Pan ogłosił dzisiaj”. Tak więc Izraelici oświadczyli Panu, co zrobią. A teraz mamy Pana ogłaszającego ludziom, co robi. „Pan ogłosił was dzisiaj swoim ludem, cenną własnością, jak wam obiecał, abyście przestrzegali wszystkich Jego przykazań i aby wyniósł was ponad wszystkie narody, które stworzył, ku chwale, sławie, i czcieniu, abyście byli ludem poświęconym Panu, Bogu waszemu, jak powiedział”.

A potem kończymy kodeks prawny. Skończyło się to na porozumieniu między Bogiem a Jego ludem. I Bóg, mówiąc: Dopóki ludzie będą słuchać Jego głosu i będą wypełniać Jego przykazania i Jego prawo, On ich ustanowi i będą przykładem dla wszystkich narodów, a wtedy kodeks prawa się zakończy.

Podgląd Powtórnego Prawa 27-29

Tak więc, kiedy przejdziemy do rozdziałów 27, 28 i 29, teraz wracamy do uznania, że Izraelici stoją z Mojżeszem na zewnątrz ziemi i zagląдают do środka. Zatem mieliśmy tę szansę w całym kodeksie prawa dotyczącym 12-26, aby powiedzieć, jak mamy postępować? Co to znaczy podążać za Bogiem? Jak wygląda jedzenie, ustanawianie przywództwa, posiadanie struktury społecznej i etyki społecznej? Jak to zrobić na lądzie?

Dyskutowaliśmy o tym, a teraz znowu stoimy z Izraelitami poza krajem. I wracamy trochę do tego, co widzieliśmy na samym początku Księgi

Powtórzonego Prawa w rozdziałach 1-3. Dlatego zajmiemy się tym na następnym wykładzie.

To jest dr Cynthia Parker i jej nauczanie na temat Księgi Powtórzonego Prawa. To jest sesja 11, Powtórzonego Prawa 26.